

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Gallery Poulsen New World Disorder. Taylor Schultek, Adam Miller & Martin Wittfooth indtil 08.05 2021

I kølvandet på den globale pandemi er der mange spørgsmål at stille. Et af de spørgsmål, som Taylor Schultek, Adam Miller og Martin Wittfooth har stillet sig selv, er: "Hvordan har pandemien og den politiske og sociale omvæltning oplevet i denne periode påvirket kulturen?"

Disse væsentlige spørgsmål behandles i vores tre-mands show New World Disorder, der åbner den 10. april. I udstillingen deler de tre kunstnere deres perspektiver på et samfund efter krisen. Hvilken verden vil vi opleve efter låsning?

Adam Miller bruger et historisk perspektiv til at finde parallelle historier og myter, der afspejler vores nuværende situation i en søgen efter svar og forståelse. Taylor Schultek undersøger værdierne for kommunikation og sprog, der er blevet meget mere tydelige efter en periode med intens opdeling, og for det tredje udforsker Martin Wittfooth krydset mellem de menneskeskabte og naturlige verdener, skarpt bragt til fokus i den kaotiske uro i starten af dette det tredje årti af århundredet.

Adam Millers hovedmaleri i showet kaldes "Bacchae". Stykket repræsenterer det øjeblik, hvor kong Pentheus blev dræbt af tilhængerne af Bacchus, vinguden, som de forsøgte at forhindre i at komme ind i Theben. Flere og flere af byboerne og endda hans egen familie sluttede sig til rettighederne, ude af stand til at modstå glæden og søge efter transcendens, mens Pentheus forsøgte at holde byens gamle orden stabil. Endelig gik han ud for selv at se de dansende kvinder og ritualer. Under indflydelse af en hallucination forvekslede kvinderne fra hans egen familie ham som et vildsvin og rev ham stykkerne. Med henvisning til temaet for showet markerer denne scene det øjeblik, hvor nye kræfter ankommer til et samfund, der bringer uorden og forandring, og i modsætningshandling væltes kongen eller traditionelle magter af galskaben, der fejrer folket.

I de nye malerier "Influencers" og "Beach Day" introducerer Martin Wittfooth menneskelige figurer i sit arbejde - forud for denne udstilling har hans værker været fraværende for dem - som en refleksion over den måde, vi har placeret os centralt inden for historiens udfoldende fortælling. Selvpførelsen og forsøget på at gøre os selv til stjernen i vores egne liv, som det manifesteres i vores stadig mere allestedsnærværende forhold til sociale medier, fjerner os fra den fysiske, virkelige verden og i stedet lever vi et kunstigt liv online, hvor succes måles i lignende. I disse nye værker påvirker vi ikke længere blot verden omkring os, men er blevet afhængige af forestillingen om, at vi indtager en stjerne rolle, hvor indholdet ikke betyder noget, det handler om mig! Den afhængighed af godkendelse og anerkendelse, vi kan opnå på sociale medier her og nu, er som en løsning, så snart rusen er forbi, arbejder vi allerede på den næste, friske ting, og denne cyklus gentager sig derefter. Dette vakuum af bevidsthed om større konsekvenser ses i

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

malerierne "Petroleum" og "Borealis": den tvungne tilpasning, der skal ske i kølvandet på denne forstyrrende dynamik.

Med maleriet "Medierede netværk" adresserer Taylor Schultek den sene telefonboks, som blev udfaset og erstattet af mobiltelefonen i 1990'erne. Med spredningen af mobiltelefonen er muligheden for total overvågning blevet en realitet, som Taylor fokuserer på i maleriet "Titanpointe". Maleriet skildrer en ægte bygning, den tidligere AT & T-bygning på Thomas Street 33, Tribeca, New York. I 2003 afslørede Edward Snowden, at denne bygning skjulte en hemmelighed. En stor del af bygningen var ejet og drevet af NSA, som var ukendt for de fleste ansatte hos AT & T- Bygningen havde kodenavnet Titanpointe under drift X og var en del af den amerikanske regerings daglige overvågning af 175 millioner opkald om dagen til langdistance og international kommunikation. Den brutale fæstelignende bygning - uden vinduer - er det perfekte eksempel på regeringens overvågning af sine egne borgere i samarbejde med multinationale megafirmaer.

Med New World Disorder fortsætter vi linjen med udstillinger, der er skabt i en tid med den verdensomspændende pandemi. Kunstnernes snapshots af verden og hvordan de inviterer os til at reflektere over disse tider, understreger vigtigheden og betydningen af samtidskunst.

Eighteen Spirits in Spacesuits Thomas Campbell

"Spirits in Spacesuits er en udstilling af nye værker i keramik, malede, syede og silketrykt multimedieværker

via den californiske kunstner Thomas Campbell. Værkerne i udstillingen udforsker delvist det uendelige. Forestil dig eksistens ud over denne planet og vores dimensionelle fangst. Pifter til ideerne om psykisk voldsomme livstider og den næste rejse i transcendens fra vores jordiske skibe til de helt ukendte mulige fremtider. Omfavnelsen af sand ikke-vidende. Og spændingen i mulighederne."

Thomas Campbell, født 1969, er en selvlært maler, billedhugger, fotograf og filmskaber. Han deler sin tid mellem

sit maleri/skulptur/ting-at-fremstille studie i Bonny Doon, Californien, og at krydse kloden og lave film.

Campbells kunstværker kombinerer klatter og skrifter, tager slogans og anekdoter fra hans unikke ordforråd og sidestiller dem med et dybtgående blik på den menneskelige natur. Hans bevægelsesorienterede malerier er lige så lagdelte med mening som de er med maling. Værkerne, der typisk består af flere paneler, er fritflydende med brede, expressionistiske farvespil, fed grafik og indviklede gengivelser af tegn og tekst. Hans fotografier efterligner maleriets intensitet og alligevel på en mere abstrakt måde.

Campbell har monteret separatudstillinger i New York, Paris, Tokyo, Danmark, Holland, San Francisco, Los Angeles og Marokko. I 1999 afsluttede han sin første langfilm, The Seedling, og i 2004 udgav han sin anden, Sprout, og i 2009 afsluttede han The Present. Campbell var også medejer og kreativ direktør for et lille, uafhængigt pladeselskab med base i Santa Cruz, Californien, Galaxia, som blandt andet har udgivet plader af samtidskunstnere Tommy Guerrero, Bonnie "Prince" Billy, Peggy Honeywell og The Black Heart Procession. Galaxia blev etableret i 1993. I 2013 startede Campbell en ny kreativ platform kaldet UM YEAH ARTS, som er en sammenhæng til fremstilling af bøger, musik og film.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

V1 Gallery Goodbye Horses A solo exhibition by Kaspar Oppen Samuelsen

“Goodbye horses I'm flying over you, goodbye horses I'm flying over you” læser sangen tilbage til 1988 af den amerikanske sanger Q Lazzarus, hvorfra titlen på denne udstilling er taget. Hvad der er skarp i denne obsessivt gentagne sætning - i en lyd, der fremkalder både klagesang og glæde - er brugen af det engelske ord "over". Det betegner et skift fra et punkt til et andet, en krydsning, en krøllet bevægelse - ægte flygtig oplevelsesmæssig læring og derfor alt andet end umoden. Det er en fuglemands flugt (udtrykket engel stammer oprindeligt fra sanskrit acati eller gå, vandre, rejse, flyve over) - fuld af et liv, der forvandles til en livsfilosofi, hans luftvej er buet som en overføring der fører til et andet niveau af bevidsthed, en løsrevet og bevidst oplysning, der rimer med tabet af uskyld. Hans flugt krydser ikke livet, men observerer det og genkender bevidst dets teksturer og dufte.

Udgangspunktet for det arbejde, der er til stede i udstillingen, er en række skitser, som Kaspar Oppen Samuelsen afsluttede i Paris i 2019 eller før den nye virus nåede Europa og hverdagen, og faktisk før vejen for at opleve livet og selve verdenen radikalt ændret. Et

andet yderst relevant element i kunstnerens rejse fra det år til i dag var den overvældende oplevelse af tabet af sin mor.

Her finder den overfyldte nymfe - der altid er til stede i disse originale skitser - sig med viscerale omvæltninger, der har konsekvenser både i udviklingen af forskningen udført af Oppen Samuelsen og i den uundgåelige udtryksfulde transformation, der nu finder nye former for manipulation. Denne trængsel, den demokratiske dans, den parade, som Oppen Samuelsens værker udgjorde teatret, er påvirket af en mild og langsom metamorfose. Grænsen mellem de dynamiske overflader, der skyldes en indledende opløsning af tegningen, efterfulgt af en flygtig farve såvel som en vilkårlig og abstrakt genmontering og den mest delikate linje, der kærtegner idylliske scener, ser ud til at blive uhåndterbar og silkeagtig. Alt er antydning til og på samme tid fuld af dets identitet, og rytmen bliver kadreret og fængslende som en Bolero. Træet er gult, brændt af solen, og dets blade går tabt på lærredet, som om essensen allerede var givet væk af slagtilfælde; dyret er plettet og moret sig kvinden ligger og vakler - hendes bryst er harmonisk; blomsten kysser skyen; grenen er himmelens farve; et barn fusionerer med en kugle og krabbe.

Det visuelle sprog er altid stramt, hvert element, der er til stede i kunstnerens værker, er i en flerårig og kronglete dialektik med alle de andre elementer i spillet. Hver ting bliver den anden, hånden bliver fod, rød bliver gul; og hvert fragment henviser til hele tegningen, alt hænger sammen, og alt overlades også til at være og manifestere sig for, hvad det er. Oppen Samuelsens æstetiske tilgang er meget tæt på begrebet "andenhed", stærkt forsvaret af den franske filosof Emmanuel Lévinas, for hvem forholdet til den anden - i dette tilfælde Lévinas henviser til forholdet mellem to subjektiviteter - kan kun forklare med hensyn til en

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

kommunikation, der lader ham være anden, faktisk er det i andres pragt, at livets mysterium ligger. Hvad der gør denne opfattelse interessant i Oppen Samuelsens arbejde er ekstremiteten ved dette begreb med andenhed, da det refererer til alle ting, til alle de måder, hvorpå væsen manifesterer sig. Her giver den magiske sammenvævning af visuelle repræsentationer skabt af kunstneren en æstetisk unikhed til hvert element, der er repræsenteret, for så vidt den enestående gengivelse af en arm eller en sky bliver stærkere ved at erklære sammenhængen mellem hver ting for den anden.

Nu ruller alt op, smelter. Oppen Samuelsens interesse for motiverne i kaukasiske tæpper bliver tydelig, alt slukkes, men først efter at have drukket af den andres glas, og englen kan flyve i sin krøllede sti og observere de fem heste - de fem sanser, der tillader os at være i verden —Fra oven, men aldrig ud over bjergene, da den er lavet af dem.

Domenico de Chirico, Milano, April 2. 2021.

Oversat fra italiensk til engelsk af Vashti Ali.

Domenico de Chirico er en uafhængig kurator fra Italien. Han blev født i Bari i 1983 og bor og arbejder i Milano. Fra 2011 til 2015 var han professor i visuel kultur og trendforskning ved Milanos European Institute of Design (IED). Han samarbejder med en række kunstnere, gallerier, institutioner, kunstmesser, kunstpriser og magasiner over hele verden. Han har været kunstnerisk leder på DAMA Fair, Torino (2016-2019). Han var også gæstelærer hos Goldsmiths, University of London (2018) og medlem af Network Event for Young Curators, LISTE - Art Fair Basel, Basel (2018).

Farvel Heste er Kaspar Oppen Samuelsen, født 1977, første separatudstilling med V1 Gallery. Han har en BFA i kunst og nutidig kritisk teori fra Goldsmiths College, University of London, UK og en MFA fra Royal Academy of Fine Arts, København, Danmark. Kaspar Oppen Samuelsen har monteret separatudstillinger med Galleri Jacob Bjørn, Århus, Danmark, Viborg Kunsthall, Viborg, Danmark og Politikens Forhal, København, Danmark.

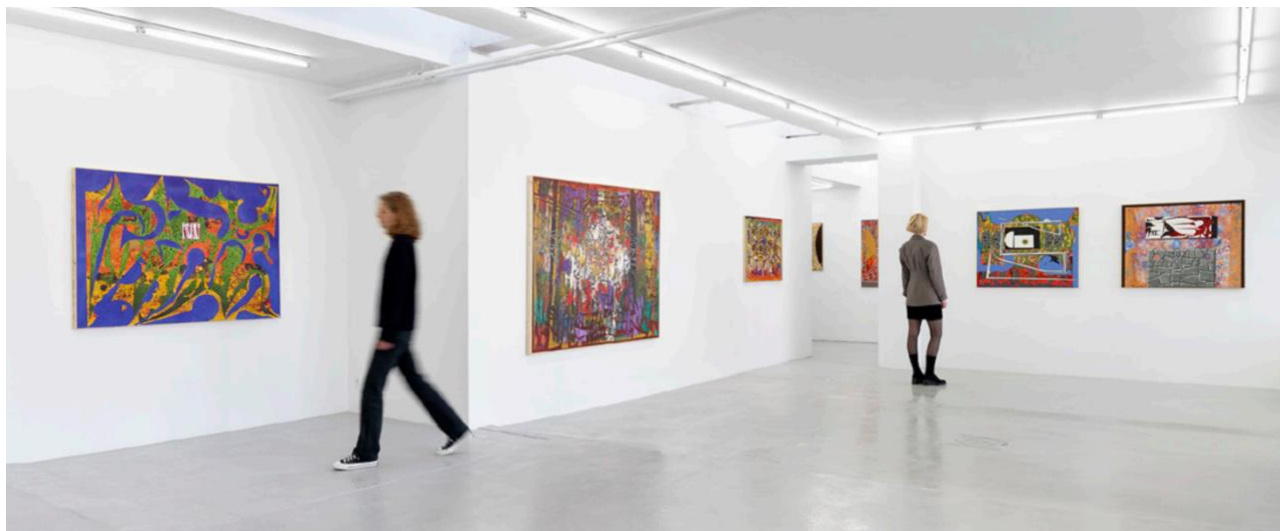
Gether Contemporary Alfred Boman Splinter of Neglect indtil 22 May 2021

I Alfred Bomans anden soloudstilling, Splinter of Neglect, på Gether Contemporary Boman udfolder igen sit intense surrealistiske billedunivers, der bevæger sig frem og tilbage mellem en genkendelig virkelighed og en ubevidst drømmeverden. Den nye værklínje består af vilde konstruktioner af maling, geometriske figurer og rå lærred, hvis emne ligger i skæringspunktet mellem figuration og abstraktion. Malerierne markerer en eksperimentel og oprørske kunstnerisk praksis, hvor resultatet af processen er noget nyt. Utæmmede og oprørske billeder, der ikke kan kategoriseres, men trækker tilbage til skildringen af fantasi, drømme, galskab og absurditeter i surrealismen.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

I tråd med tyske malere som Sigmar Polke, Charline Von Heyl og Albert Oehlers 'søgen efter at bryde fri fra en kategorisering af det traditionelle maleri, søger Boman at genopfinde begrebet maleri i en undersøgelse af kompositionslag og rumlige tvetydigheder. Maleriets konstruktion varierer, men almindelig er en rækkefølge af lag og geometriske rum, hvor rytmiske abstrakte gentagelser og figurative motiver bliver portrætteret i et ekspressivt farveunivers. Gennem historiske referencer, såsom byzantinske kirkemosaikker, harlekinmønstre optaget af store uigennemtrængelige vægge, middelalderlige fortolkninger og amorfe væsener, søger Boman at skabe nye billeder, der samtidigt peger på nutiden og fremtiden ved at se ind i fortiden.

Jeg tror ikke på at gentage noget fra kunsthistorien. Vi er nødt til at lave billeder til denne tid af sine egne grunde - ikke af nostalgi. - Alfred Boman

Den nye malerilinie gentager et semi-abstrakt motiv. Et motiv, der stammer fra en af Bomans gamle digitale skitser, som for Boman selv minder om en gruppe amorfe spøgelseslignende figurer med spidse kroppe og runde toppe. Værkerne repræsenterer en ubevidst strøm af tanker, hvor sammensmeltningen af genkendelige symboler og vilde abstraktioner skaber nye billeder, der eksisterer mellem det fysiske, det åndelige, det bevidste og det underbevidste.

Alfred Boman (f. 1981, Luleå, Sverige) bor og arbejder i Stockholm, Sverige. Boman modtog sin kandidatuddannelse ved HFBK Städelschule i Frankfurt, Tyskland, og studerede kunsthistorie og kunst ved universitetet i Göteborg, Sverige. Han har udstillet på Moderna Museet, Stockholm, Sverige; Prism, Los Angeles, USA; Johan Berggren Gallery, Malmö, Sverige; Fluxia, Milano, Italien; Union Pacific, London, UK; og Ibid Projects / Gallery Exit, Hong Kong. Alfred Bomans værker kan blandt andet ses i samlingen af Nordic Contemporary Art Collection.

Gallery Bo Bjerggaard Meese & Van de Velde Nye masker, nye verdener

Det er en nyttig forenkling at sige, at både Jonathan Meese og Rinus Van de Velde arbejder med alter ego'er. Og der er ikke bare tale om den sædvanlige kunstverdens-flirt med personaer (som ofte mere eller mindre ligner kunstneren eller kan genkendes som karakterstudier), men om en mere konsekvent praksis med brug af flere biografier og personligheder.

I Meeses tilfælde omfatter denne et række adfærdsmønstre og måder at tale på, et helt maskineri af selv fremstilling, som kun falder fra hinanden, fordi det er så konsistent og sammenhængende. Hans karakteristiske adfærd – som involverer hektisk tale, pludselige provokerende udbrud, heftige bevægelser

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

og en fast og urokkelig tro på, at liv og kunst er uadskillelige – er så troværdig, at man umuligt kan lade være med at spørge sig selv, om det er rent skuespil. Dette er noget andet end overdrivelse; det er snarere alt for overbevisende. På trods af Meeses tilsyneladende omskiftelighed tror jeg ikke, jeg kender andre med en så enerverende stabil personlighed som den, han viser i interviews og performances.

Van de Velde inddrager til gengæld sig selv i historien med forbavsende let hånd. Hans selvportrætter er projektioner ind i andre personers liv. Nogle af disse liv tilhører kunsthistorien (som i Self-portrait as the young Ellsworth Kelly), og andre er næsten melankolske gengivelser af mistede muligheder (som i A Tennis Hero, der fremstiller kunstneren som en ung tennisstjerne). I Van De Veldes tegninger kommer den konstante forekomst af hans ansigt til at føles næsten uundgåelig, som om det havde ligget og luret der hele tiden. Det er selvfølgelig netop dette, der er det uhyggelige og snedige ved disse tegninger. De fortæller om den måde, hvorpå man projicerer sig selv ind i verden, og også – og måske især – ind i fjerne og uopnåelige steder og liv. Det er ikke kun det, at man ser billeder af sig selv overalt; det er det, at den slags billeder er udtryk for noget endegyldigt. Projektionen er en metode til at se vores eget fravær i verden omkring os. Ved at tegne sig selv som tennisstjerne fremmaner Van de Velde ikke bare et billede af et liv, som kunne have været, men han skaber også en uoverstigelig afstand mellem sig selv og det liv. Tegningen bekræfter, hvad der aldrig vil ske, hvad der ikke længere er muligt.

Men som sagt er det en nyttig forenkling at tale om både Meeses og Van de Veldes udforskninger af selvet som eksempler på brug af et alter ego. Det er nyttigt, fordi det klart og præcist betegner en fælles bestræbelse i deres meget forskellige måder at arbejde på, men det er en forenkling, fordi ingen af de to kunstnere er særlig interesserede i egoet som sådan. Deres værker handler ikke om at sætte spørgsmålstegn ved eller dekonstruere det individuelle selv billede. Dette ville minde mere om en psykoanalytisk undersøgelse eller en kritik af autenticiteten. Disse kunstnere er snarere interesserede i at skabe verdener; deres leg med masker og kostumer er en metode til at konstruere voksende verdener, systemer, hvor individuelle liv og subjektiviteter kun er mindre dele.

Meeses malerier, som bliver frembragt hurtigt og i store mængder, har tydeligvis en sammenhæng med hinanden, med deres tykke klatter af maling, rå skitserede figurer og nedkradsede ord. Selvfølgelig udgør de ikke en fortælling, og han insisterer selv på, at kunst ikke er beregnet til at blive analyseret. Det ville

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

faktisk være svært (og måske nytteløst) at analysere nogen af hans malerier, tegninger eller kollager hver for sig. Men med deres fælles elementer og ligheder beder de om at blive forstået sammen. Det giver mening, at Meese viser sine værker i serier, publicerer tykke bøger med hundredvis af billeder og opstiller komplicerede installationer. Hver enkelt genstand beder om at blive set i relation til andre, som del af en konstellation.

Hans velkendte udtalelser om nødvendigheden af et "kunstens diktatur", som ville række ud over alle ideologiske positioner og forandre al aktivitet til leg (og alt arbejde til lidenskabelig kunstfrembringelse) kan også fremme forståelsen på dette punkt. Sådanne udtalelser antyder, at hans arbejde er beregnet til at blive set som en helhed, som et projekt. Meese har gentagne gange sagt, at vi har brug for en ny verden i stedet for den, vi lever i, og som er blevet fordærvet af politisk tænkning, konkurrence og tro, og det er tydeligt, at han ser sin kunstneriske proces som en model for, hvordan sådan en ikke-ideologisk verden ville se ud. I fortolkninger af både Meeses og Van de Veldes værker har kritikerne en tendens til at fokusere på kunstnernes fiktionisering af identiteten, men jeg mener, det er vigtigt at påpege, at de begge bruger redskaber fra fiktionen på en bredere måde til at opbygge scenarier og verdener.

Et eksempel på dette er Van de Veldes nye video *The Villagers*, som bliver vist på denne udstilling. Til dette værk har kunstneren skabt en række kulisser. Disse er yderst detaljerede, men med vilje kunstige – elevatorknapper er lavet af pap, vinduerne i en bil er draperede lagner, en gris af træ drejer rundt over et bål. Enhver af de personer, som bebor disse rum – bl.a. en computerprogrammør, en hotelgæst, en maler, en campist og en tennisspiller – synes at være en ny version af kunstneren, og de lever deres liv i en fjern bjerglandsby, tilsyneladende uden at kende hinanden.

Der er ingen dialog, selv om en bjergbestiger fremsiger Frank O'Haras digt "Having a Coke with You" (en tekst, som sammenligner den elskede med forskellige kunstværker) gennem et tyrehorn. Der er også meget lidt interaktion mellem personer, selv om der er to temmelig dramatiske scener. I den ene redder en person en anden, som er blevet fanget i et træ under en oversvømmelse, og i den anden sker der et dobbeltmord i et cafeteria, og selv om morderen ikke ses, er ligene dækket af overdrevent klart rødt blod (Van de Velde fremhæver det kunstige blod på en måde, der minder om brugen af kunstigt blod i Jean-Luc Godards film eller, mere vanvittigt men ikke mindre selvbevidst, i Lucio Fulcis film).

Disse to intime øjeblikke (det ene en omsorgsfuld og det andet en voldelig handling) lader til at være nøglen til *The Villagers*. Selvom mange af personerne forekommer ensomme – eller i hvert fald isolerede – får man aldrig fornemmelsen af, at landsbyen er tom. Derimod giver Van de Veldes omhyggelige opbygning af kulisserne og det langsomme, tøvende kamera en følelse af enorm plads og implicerer, at der er en verden hinsides filmoptagelsen. Jeg kan ikke lade være med at tænke på Robert Altmans vidunderligt skøre version af *Skipper Skræk*, hvortil han byggede en hel landsby på Malta for at skabe en verden med en overdreven, tegneserieagtig atmosfære (landsbyen findes stadig og er blevet en turistattraktion). Ligesom Altmans film ser *The Villagers* både ud, som om den eksisterer i sit eget lukkede univers, og som om den eksisterer i et større univers, som ligner det.

Selvfølgelig er det ikke nødvendigt at bygge en virkelig landsby for at frembringe den virkning – skabelsen af en verden er en grundlæggende funktion i masser af film og fiktion. Van de Velde ved, at nøglen til at skabe den effekt består i en overflod af detaljer. Ligesom de overdrevne beskrivelser af ting i science fiction og fantasy-romaner er hans filmsets proppet med irrelevante detaljer, som afspejler alt det overflødige i virkeligheden, som er fuld af elementer, der dårligt nok strejfer ens opmærksomhed. I denne sammenhæng er den tilsyneladende overpertentlige ophobning af detaljer hverken overpertentlig eller nogen ophobning; at hengive sig til overdrivelser er en del af det at skabe en verden.

4 Guidede Gallerivandring Forår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

I dette perspektiv bliver det tydeligt, at Meeses og Van de Veldes respektive måder at arbejde på handler om andet og mere end de mange subjektiviteter og identiteter, der vrider sig inde i hver person – de handler om de mange verdener (og potentielle verdener), der lever inde i verden. Dette er en af grundene til, at begge kunstnere bruger en række forskellige medier, hvorved de fremkalder et omhyggeligt udarbejdet sammenstød mellem genrer og ikke tager hensyn til nogen enkelt dels autonomi.

For Van de Velde involverer dette modeller, filmsets og kombinationer af tegning og tekst. For Meese involverer det en hurtig produktion af malerier, tegninger og kollager og en intens opstilling af disse (og andre elementer) i propfulde installationer. Ud over sit store omfang og sin æstetiske sammenhæng beder Meeses arbejde om at blive forstået inden for den diskursive ramme, han har opbygget rundt om det i form af sine performances, interviews og udtalelser. Men for begge kunstnere er nøglen til skabelsen af fiktioner rummelighed, intensitet og en mængde forskellige medier.

Derfor giver det mening med et samarbejde mellem disse to kunstnere, selv om deres værker er ret forskellige rent stilistisk. Ved at arbejde sammen kan de hver især udvide deres verdener og lade dem lappe ind over andre verdener. Det er også en yderligere form for selvudslettelse (som samarbejde altid er), hvor de maskerer og ændrer deres individuelle interesser, splintrer dem, så de kan blive til flere. Deres fælles beskæftigelse med alter ego'er er en del af en mere omfattende stræben efter at negere idéen om en statisk virkelighed; med både begejstring og en hel del melankoli arbejder de på at forvandle fastlåste, levede erfaringer til spekulation og leg.

Steven Zultanski, forfatter. København, november, 2020